

שולט בצמרת המדינה

גאוני ממש. כדי לבצע פתרון זה, מוכנים בעליו לקשט אותו בקישוטים שונים. הם מוכנים, למשל, להעניק לי ערבים, "אוטונומיה", מעין ממשל עצמי.

הם מוכנים להפוך את האזורים הערביים ל"קאנטונים", כביכול לפי דוגמת שווייץ. הם מוכנים למנות ועד עליון ערבי, ש"ינהל את העניינים הציבוריים של קאנטונים אלה — את החינוך, הביוט, וכו'.

אין פתרון מפתה יותר — אבל כמו כל המחשבות הגאוניות של דויד בנגוריון ומשה דיין — הם עומדים על ברעיתרנגולת.

אין בה התבונה המדינית המינימלית הדרושה אף למדינאי מעשי, שאינו הגהה דיעות.

כי פתרון זה פשוט לא יעמוד במבחן המציאות. זהו "טריק", תחבולה שבאה לאפשר סי פוח השטחים בלי מתן זכויות כלשהן ל- תושביהם — וכליאתם בגטו סגור, שייקרא "שטח אוטונומי". איש לא ירומה.

כי איש לא יאמין לרגע ש"קאנטון" זה מבוסס באמת על הסכמה חופשית של תושביו.

אפשר למצוא קווים לניגונים שיסיימו להיכנס לוועד העליון — אך יהיה זה "וודנראט" הפוך, וכל העולם יתייחס אליו כך.

כמצב שיווצר, אי אפשר יהיה למנוע לחץ עצום מצד חוגים יהודיים "ליהד" את הגדה ואת הרצועה. ייחצר לחץ עצום על הממשלה לחסל כפרים ערביים, לפנות שטחים להתיישבות יהודית, להפקיע אדמות. כמו שהיה עד אומול במדינת ישראל עצמה.

בקיצור: תחום המושב הערבי יהיה דומה לאותן שמורות טבע שנמסרו בשעתו לאינדיאנים בארצות הברית, ושהצטמקו במהירות. מצב זה לא יביא לשום פתרון. הוא לא יביא לשלום ישראלי-ערבי. הוא יהיה בסך הכל הסוואה (שקופה למדי) ליהוד מזורז של הארץ כולה.

מטרה זו בוודאי רצויה לרבים מאד במדינה. לכן חשוב להכליט: אין היא אפשרית, אלא במחיר מלחמת-ניצח בין ישראל ועמי ערב.

מי שיציע את הצעה הראשון בדרך זו צריך להיות ברור לו כי בכך הוא מחסל את הסיכוי האחרון לכך, שאי פעם יושג שלום אמיתי בין העמים. הוא זורע את הורע למלחמה הבאה, ולזו שתבוא אחריה — סיבוב אחרי סיבוב, אחת לכל כמה שנים. יתכן מאוד שגישה זו תואמת את עולמו הנפשי של משה דיין. בנאומו המפורסם על קבר רועי רוטנברג, לפני 11 שנה בו אמר ש"כל חיינו נחיה בצל לעריתותחתיים". כבר אז ביטא מחשבה זו בגלוי.

אך האם רוצה בכך רוב האומה? האם רוצים בכך החיילים שלחמו לפני שבועיים? האם רוצים בכך ההורים של היום ושל מחר?

ילדים בגדה המערבית: האם הם יהיו אויבינו בסיבוב רביעי?

אני מציע לכל אדם בעל רצון טוב — שנרתם ליוזמת-רמיה זו, לחזור בו בעוד מועד. לפני שהוא שם את חתימתו על משהו, לפני שהוא נותן את שמו למשהו — יבדוק-נא את פרטי-הפרטים. ישאל-נא את עצמו מה הן הכהונות האמיתיות של בעלי-ההצעה, מעבר לנוסחות המתקדמות והיפות.

אחרת ימצא, מאוחר מדי, שנתן את שמו לדבר שהוא החיפך הגמור ממה שהיה נדמה לו.

כל יום קובע!

אני מעז לטעון כי תוך שבועות מעטים יתפורו כל מסכרי-העשן, יתנדפו כל המליצות הריקות, ויתגלה המצב לאמיתו. אז יתברר — אולי מאוחר מדי! — כי בפני האומה עמדו רק שתי אפשרויות, והברירה היא בין שתיים אלה בלבד:

● להחזיר את השטחים לירדן ולמצרים, בלייתנאי או בתנאים מינימליים כלשהם, או

● לקבל את הצעתנו לפדרציה ארץ-ישראלית כלשונה. כל שאר הפתרונות הם עורבא פרח, התחכמויות של מי שלא התבגר עדיין די צורכו כדי להבין כי בעניינים היסטוריים אין ההתחכמויות מצליחות. כי כל יום העובר, מקטין את סיכוינו להחזיר לעצמנו את היוזמה, שכבר נשמה מידנו. הטרנדיה היא בכך שכל יום העובר מקטין את הסיכויים להגשים את הפתרון החיובי.

מעשה דרמטי, שיכול היה לחשמל את העולם ביום הראשון אחרי הנצחון, הפך מעשה קשה ביום העשירי, ועלול להיות בלתי-אפשרי ביום העשרים. כי בינתיים מתקשות העמדות, חוזרים הדברים הנפשיים לקדמותם.

גרוע מזה: כל יום העובר, גורר אותנו למעשים העלולים לסכל מראש כל פתרון חיובי.

מעשים העלולים להשמיט את הקרקע מתחת לנכונות הנפשית של אוכלוסיית הגדה והרצועה להכריע ברצון חופשי למען איחוד פדרטיבי עם ישראל. מעשים שייצרו מציאות נפשית אחרת לגמרי.

מעשים כאלה — מקורם בבילבול הגמור השורר בצמרת. בילבול שאיבדו ואלון שותפים לו לא פחות מדיין ופרס.

בילבול שהוא תולדת השיגרה הנפשית הנוראה של שני דורות, השיגרה הבן-גוריונית ששני פלגי מפא"י ירשה.

בילבול המשחק כל נכונות לשמוע דברים חדשים, ואף לחשוב ברצינות על דברים חדשים. בילבול העלול לשים לא את כל נצחונות צה"ל, ולהחזיר אותנו בסוף הסיבוב השלישי לאותו מקום שבו התחלנו: למעמד של מדינה מנותקת במרחב, מדינה מוקפת אויבים שנוצחו רק ומנית, מדינה שתצטרך לחיות על חרבה לעולם ועד.

האם אתה רוצה בכך?

ההצעה הסכירה היחידה: פדרציה!

שאר הפתרון השלישי. עמדתו עליו בשבוע שעבר, כשאך נדמו התוחתים, ואין צורך לחזור עתה על פרטי-פרטיו. עיקרו הם:

● לא נחזיר את שטחי ארץ-ישראל למצרים ולירדן. לא ניתן כהם דריסת-רגל לצבא עויין, ולמיבנה מדיני עויין.

● נעזור להקים בשטחים אלה מדינה ערבית פלסטינית, שתגלם את ישות העם הפלסטיני, על פי הכרעתו החופשית.

● ההגדרה העצמית של ערביי פלסטין תומש על-ידי מישאל-עם, שיערך מיד. (שאלו אותי מה יקרה אם במישל זה יכרעו ערביי פלסטין נגד הקמת מדינה כזאת. זוהי שאלה היפותטית ללא משמעות, כי כל המצוי בעניין יודע כי ערביי פלסטין רוצים במדינה כזאת בלב ובנפש, ותמיד רצו בה — לא ב-51%, אלא ב-99%.)

● מדינת פלסטין תהיה קשורה באמנת-היסוד שלה, כתנאי מפורש ורשמי להקמתה, ביחסים פדרטיביים עם מדינת ישראל.

● הפדרציה תאחד את שתי המדינות מבחינה בטחונית, מדינית וכלכלית. היא תאפשר חופש-תנועה של אזרחי שתי המדינות בכל רחבי ארץ-ישראל, אך לא תאפשר לאזרחי ישראל לגור בפלסטין — ולאזרחי פלסטין לגור בישראל.

● בירת הפדרציה תהיה בירושלים, שתהפוך כולה חלק מישראל.

● בעיית הפליטים תיפתר בשני חלקי פדרציה זו.

● על בסיס זה יוצע שלום נדיב וסביר לשאר מדינות ערב, תוך נכונות להקים מפגרת מדינית וכלכלית משותפת לכל עמי המרחב.

למראית-עין יש דמיון בין תוכנית זו, ובין תוכנית ה"אוטונומיה" של חסידי דיין ושותי. אולם זוהי טעות אופטית — או הונאה. כי שתי ההצעות הן דבר והיפוכו. הצעתנו בוניה על הסכמה חופשית, על שותפות-אמת, על שינוי מהותי, ההצעה השניה היא תכתיב מוסחה, שיוטל בכוח הזרוע על המנוצה. לטובת המנוצה.

אנשי דיין משתמשים עתה בטיסמות שלנו, מדברים על "העם הפלסטיני" (שעוד אומול הכחישו את עצם קיומו), על "עצמאות" ערבית, על "פדרציה" וכיוצא בזה. אולם הם מתכוונים להיפוכו של דבר. על כך מעידה העובדה שהם נמנעים בקפדנות מלפרט את הסעיפים המכריעים של הצעתם, ומכסים על מחול רב-משמעות זה במליצות יפות על שלום וקידמה. על כך מעידים גם מעשיהם בימים אלה, המובילים בכיוון ההפוך.